

Herr Helder (stricht verlege sine Moustache un lüegt um d'Wänd.)

Ich bring mi Liewe, mi güeter Wille un mi Hoffnung in d'Züekunft . . .

Herr Fix.

Güet! . . . un Dü, Lisele, was bringsch Dü fir e-n-Eh'stir mit? . . .

Elise (mit Verträue).

Unser Glück! . . .

Herr Fix.

Ganz güet! . . . Ihr hàn, liewe Kinder, grad 's gliche Capital wie ich, wo-n-ich g'hirothe ha . . .

Herr Helder.

Un Sie sin doch g'wiss glücklich gsi, Herr Fix! . . .

Herr Fix (bitter).

Glücklich! . . . ja glücklich, wie einer wo züem Tod verurtheilt isch un wo alle Tag 's End erwartet! . . . Sie wisse nitt, was das isch, Herr Helder, ne Fraü z'ha, wo me gern hat, wo me si Lewe fir se gâb, fir se glücklich z'mache, un wo sich müess abschinde Tag un Nacht an ere miehsame-n-Arwet, fir sich nur kânne d'nöthigste Kleidungsstücke aschaffe, wo sich züem lache zwingt, fir ihre miede, rothe-n-Aüge z'verstecke, un wo langsam eso abstirbt, wil ihre gar mângmol 's Nöthigste fehle thüet! . . . Dü weisch nitt, was das isch, Lisele, dr Mann sâh heim ku z'Nacht, discouragiert, abg'lebt, wenn er sich halwer lahm g'schafft hat dr Tag dure un sich hat miesse lo ummestosse vo me Jede, fir e magerer Lohn z'verdiene . . . Nei, ihr wisse nitt, was das isch, eso mit dr Armüeth z'ringe, bis ass me-n-endlig d'letzte Stund sieht arucke un sich derno noch froge müess bim e Kinderbettle: was wird üs em Kind werde, wenn ich emol nimmig do bi? . . . Ihr wisse das alles nitt . . . awer ich! . . . ich kenn das üs

Erfahrung, drum ha-n-ich g'schwore uf em Grab vo miner Fraü, wo üs Mangel un Sorge g'storwe-n-isch, ass ich mi Tochter nie im e Mann gib, wo kei Vermöge hat . . .

Herr Helder (ganz verstört).

Was soll das . . .

Herr Fix (unterbricht ne).

Uesg'numme im Fall, ass mi Tochter selbst e Vermöge hätt . . .

Elise (ängstlig).

Vater! . . . Vater! . . .

Herr Helder (üusser sich).

Herr Fix . . . wenn das e Spass soll si, so isch's gwiss e schlechter . . .

Herr Fix (stolz).

Eh bien . . . junger Mensch . . . wer sâit Ihne, ass mi Tochter nitt e-n-Eh'stir mitbringt? . . .

Elise (ungläüwisch).

E-n-Eh'stir . . . ich? . . .

Herr Helder.

Das isch mir einerlei . . . d'Haüptsach fir mich . . .

Herr Fix (unterbricht ne).

Das isch Ihne gar nitt einerlei, denn ohne-n-Eh'stir bekänte Sie mi Tochter nitt . . . un uf die Art gib ich se mit zweieninzigtausend Franke! . . .

Herr Helder (züem Elise).

Versteht Sie ebbes do dervo, Elise? . . .

Herr Fix (längt in Sack un zieht e Päckle Bankezettel üse un zählt se vor ihre-n-Aüge).

Zweieninzigtausend Franke . . . isch das klar, Herr Tochtermann?